

Глава 1

Три месеца по-рано...

Затварям очи, поемам дълбоко въздух и се наслаждавам на приятните звуци през тази красива, гореща лятна вечер във Вакония, Минесота. След дългия и изморителен ден, който имах, няма нищо по-успокоително от това да седна на верандата и да се заслушам в свиренето на щурците, тихото бръмчене на цикадите и жената, която на висок глас повтаря всички мръсни неща, които иска да направи на съседа ми.

Мръсни ли... чакай малко, какво?!

– Не нося бельо под тази пола, Брент. Трябва да отпразнуваме първата си среща, като се съблечем чисто голи.

Ококорвам очи и сърцето ми забива лудо, защото пискливият ѝ носов глас прекъсва спокойствието ми. Наистина харесвам улицата, на която живея. Кокетна уличка с очарователни къщи тип „бунгало“, подредени от двете ѝ страни, но поради липсата на голямо разстояние помежду им, се чува всичко, което съседите казват, когато са навън. Обикновено нямам нищо против да слушам как госпожа Питърсън говори нежно на розовите си храсти, защото вярва, че това им помага да растат и цъфтят. Нито господин Олсън да се оплаква от дванадесетгодишната си косачка, която отказва да запали. Винаги се усмихвам, когато си говорят сами. Обаче това? О, Боже мой! Това изобщо

не ми помага да се отпусна.

– Цяла вечер гледам тази внушителна издупчина в панталона ти. Защо не влезем вътре, за да ме запознаеш с нея?

О, Господи, кой говори така? Навън, на тротоара, където Господ и всички останали могат да го чуят?

Трябва тихо да стана от стола, да се вмъкна обратно въкъщи и да не подслушвам повече.

Застивам на място веднага щом се изправам и гледката към тротоара се открива пред мен. Големите лилави храсти хортензия, които се намират до верандата ми, вече не ме закриват и пред очите ми се появява той.

Брент Милър. Най-милият и красив мъж, когото някога съм срещала. С къса тъмноруса коса и пронизващи сини очи. Познавам го от съвсем скоро. Само от няколко месеца, когато се премести от Калифорния и купи къщата до моята. Той е причината напоследък да прекарвам толкова време на верандата, с надеждата да го зърна.

Понякога, когато е в двора си, ме поздравява и пита как съм. На няколко пъти дори дойде при мен. Седна на стола до моя и ме заразпитва как е минал денят ми или за хората, които живеят на улицата ни, тъй като все още не познаваше всички. Друг път, когато бързаше, той просто ми махваше с ръка и се усмихваше, преди да влезе в тях.

Живея за тези моменти, в които вниманието му е насочено към мен. За тези няколко секунди или минути, в които сърцето ми бие лудо и се опитвам да измисля нещо умно или забавно, за да видя трапчинките на бузите му, които се появяват, когато се усмихне.

Уличната лампа пред къщата на Брент свети ярко и мога да видя как тъгълчетата на устните му се повдигат в лека усмивка, докато я гледа, при което ме пробужда ревност.

– Цяла вечер си мисля за пениса ти и как го обгръщам с устни.

Самоуверените й думи и начинът, по който притиска тялото си в неговото, по средата на двора, ме карат да ахна. Слагам ръка на устните си в опит да заглуша звука, но е твърде

късно. Брент извърща поглед към мен и аз правя това, което всяка нормална двадесет и пет годишна жена би направила, когато я хванат да шпионира мъжа, който харесва – изчезвам. Преди да ме е видял се скривам светкавично зад хортензиите. За съжаление движението ми е твърде рязко и аз губя равновесие на ръба на бетонената веранда. Вече горчиво се разкайвам, че не сложих парапет. Залитам и падам на половин метър между верандата и земята, като междуременно успявам да се одраскам на хортензиите. Приземявам се на рамо и надавам тих, изпълнен с болка писък изпод храсталака.

– Лаура, прекарах си много добре тази вечер, но утре трябва да ставам рано.

Лаура! Знаех си, че името ми е познато!

Лаура Нюберг с идеалната си гъста руса коса и перфектните си дълги крака, която ми се подиграваше в началното училище, защото носех очила. Подиграваше се и на цветните чорапогачи, които обувах под роклите си, независимо от времето навън. И която ме наричаше „сладурче“ с един особено снизходителен тон, сякаш бях малко кученце. Идеалната и красива Лаура Нюберг, която се представяше като „Лаура, с У“, сякаш има друг начин, по който да изпишеш името Лаура.

Свита на кълбо, опитвайки се да остана напълно неподвижна, чувам отново дълбокия дрезгав глас на Брент, който се опитва да разкара Лаура с „У“, възможно най-любезно. Това почти ме кара да забравя за цялата болка и смущение от падането, както и колко нещастна се почувствах, когато го видях да ѝ се усмихва.

– Сигурен ли си? Обещавам, късното лягане ще си заслужава. Не искам да се хваля, но съм получавала много комплименти за уменията си.

Лаура буквално измърква последните думи и съм изумена от смелостта ѝ да каже нещо такова на мъж още на първата среща. Аз няма да мога и на двадесетата. Или на сто и осемдесетата среща. Или дори на петдесетата годишнина от

сватбата ни.

Да, не познавам Брент толкова добре, но не мога да повярвам, че е излязъл на среща с такава като Лаура. А смятах, че най-лошото, което ще ми се случи днес е това, че ме съкратиха, заради орязване в бюджета на училището. Сега, тъгата и тревогата, тежачи като камък в стомаха ми, са продиктувани от мисълта – „Брент такива жени ли харесва?“ А аз не смея да си поискам целувка от някой мъж. Само от идеята да кажа нещо такова, ме побиват тръпки. Това, което Лаура му каза няма да ми хрумне като мисъл, а какво остава да го изрека на глас.

Притискам колене плътно към гърдите си, когато Брент ѝ повтаря, че си е прекарал чудесно на вечерята, но наистина трябва да ляга рано и ще го отложат за друг път. Да го отложат?!? Това означава, че нещата, които Лаура иска да направи с него му харесват и няма нищо против да се възползва от предложението ѝ, когато има повече време. Дори и със затворени очи в главата ми изплуват очарователните му трапчинки, докато ѝ се усмихва и от всичко това ми се повдига. Секунди по-късно чувам как точетата ѝ се отдалечават, последвани от рязкото затръшване на вратата на колата и стартирането на двигателя. След като най-накрая потегля мога да се отпусна и се претъркувам, за да стана от земята.

– Добре ли си, Хайди?

Подскачам, когато чувам гласа на Брент от другата страна на хортензиите и отново замръзвам, все още на четири крака зад храста.

О, не! О, не!

– Абсолютно! – провиквам се бодро през листата и клоните, като се радвам, че не може да види почервенялото ми от срам лице. – Стори ми се, че видях няколко умрели цветчета в храстите и исках да ги махна, защото храста ти винаги трябва да е прилежно почистен!

Да те вземат мътните, Хайди! Млъкни!

– Имаш ли нужда от помощ? – пита Брент, смеейки се

силно.

– Не, не. Добре съм, но благодаря, че попита. Приключвам и се прибирам вкъщи. Боже, тази вечер е много топло, а? Знам, че си от Калифорния и сигурно си свикнал с горещината, но само почакай. В Минесота обичаме да казваме, че имаме четири сезона – зима, още зима, още много зима и един ден лято – смея се неловко.

Знам, че звуча като пълна идиотка, но не мога да млъкна. Не мога просто да го игнорирам или да отговарям кратко на въпросите му. Родителите ми са ме възпитали да не бъда груба с хората. Дори когато се крия в храстите, откъдето съм шпионирала човека, когото харесвам. Дори той да ме е хванал. Независимо колко съм засрамена и искам да избягам. Освен това дългата ми черна, къдрава коса, която бях прибрала на опашка и изглеждаше добре допред малко, сега е цялата разрошена и прилича на гнездо с всичките листа, забучени в нея. Нямам нищо общо с перфектното Барби от Малибу, с което е прекарал вечерта.

– Наистина е доста влажно тази вечер. Сигурна ли си, че си добре? – пита отново Брент, а милият муглас ме кара да се разтопя като масло.

Бързо започвам да събирам листа и съчки, разтрисайки и поклащайки целия храст, докато скубя всичко, до което ръцете ми стигат, само за да докажа, че наистина кастряхортензиите в десет часа вечерта.

– Да! Супер съм. Благодаря отново! Ти сигурно трябва да се прибиращ, нали ще ставаш рано?

Брент се засмива тихо и не успявам да сподавя тихия стон, който излиза от устните ми, щом осъзнавам, че съм унищожила всяка възможност да повярва, че не съм подслушвала разговора с Лаура. Трябваше по-внимателно да слушам майка ми, когато ме предупреждаваше, че на лъжата краката са къси.

– Добре тогава, ще те оставя насаме с градината. Хубава вечер, Хайди.

Щом името ми напуска устните му, така нежно и мило,

ръцете ми незабавно оставят хортензиите. Той се отдалечава и стискам устни, за да не направя още нещо смуцаващо, като да въздъхна или да се засмея. Слагам няколко клонки пред лицето си за прикритие и гледам как Брент се връща в двора си, затичва се по стълбите на верандата и изчезва през входната врата.

Скоро ще разбере как да говоря с този мъж, без да се излагам. Веднага щом си намеря нова работа, преди майка ми да е разбрала и да влети в офиса на директора с петнадесет дузини от известните си масленки с кафява захар, за да го накара да се почувства виновен и да ме върне на работа. След това Брент ще бъде топ приоритет!